RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)
30. januar 2001 *

I sag T-49/00,

Industria pugliese olive in salamoia erbe aromatiche Snc (Iposea), Cerignola (Italien), ved advokat A. Guarino, Rom, og advokat A. Lorang, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på sidstnævntes kontor, 2, rue des Dahlias,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Schieferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat M. Moretto, Venezia, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 2626/1999 af 13. december 1999 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 321, s. 3),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A.W.H. Meij, og dommerne A. Potocki og J. Pirrung,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder og de relevante bestemmelser

1 Sagsøgeren er en virksomhed, der i Fællesskabet forhandler konserverede grøntsager, som er beregnet til menneskeligt forbrug. Som led i denne aktivitet indfører virksomheden — i det væsentlige fra Folkerepublikken Kina — konserves af svampe af slægten Agaricus.

2 De indførte svampe er omfattet af den fælles toldtarif. Herom indeholder kapitel 20 i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2505/92 af 14. juli 1992 (EFT L 267, s. 1), bl.a. følgende positioner og underpositioner:

»2001	Grøntsager, frugter, nødder og andre spiselige plantedele, tilberedt eller konserveret med eddike eller eddikesyre:
[...]	
2001 90 50	— — Svampe
[...]	
2003	Svampe og trøfler, tilberedt eller konserveret på anden måde end med eddike eller eddikesyre:
2003 10	— Svampe:
	— — Af arten Agaricus:
2003 10 20	— — — Foreløbigt konserverede, gennemkogte
2003 10 30	— — — Andre varer [...]«

3 Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3537/91 af 4. december 1991 om ændring af forordning 2658/87 (EFT L 335, s. 9) blev følgende supplerende bestemmelse indsat i kapitel 20 i den kombinerede nomenklatur:

»1. Position 2001 omfatter kun grøntsager, frugter, nødder og andre spiselige plantedele, tilberedt eller konserveret med eddike eller eddikesyre, med et

indhold af fri flygtig syre, beregnet som eddikesyre, på 0,5 vægtprocent eller derover.«

4 Kommissionens forordning (EF) nr. 1196/97 af 27. juni 1997 om tarifering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EFT L 170, s. 13) angiver i punkt 3 og 4 i forordningens bilag, at følgende produkter skal tariferes i underpositition 2001 90 50:

»3. Svampe (slægten *Agaricus*), tilberedte, blancherede, nedlagt i væske med følgende specifikationer:

[...]

4. Svampe (slægten *Agaricus*), kogte [...] konserveret i saltlage (15 til 25% salt) tilsat eddike eller eddikesyre med et indhold af fri flygtig syre udtrykt som eddikesyre på mindst 0,5 vægtprocent.«

5 Med henblik på at skelne mellem svampe henhørende under underposition 2001 90 50 og svampe henhørende under underposition 2003 10 blev punkt 3 og 4 i bilaget til forordning 1196/97 ophævet ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2626/1999 af 13. december 1999 om ændring af bilag I til forordning nr. 2658/87 (EFT L 321, s. 3, herefter »den anfægtede forordning«), og den første supplerende bestemmelse til kapitel 20 i den kombinerede nomenklatur (herefter »KN«) blev affattet således: »1. Pos. 2001 omfatter kun grøntsager, frugter,

nødder og andre spiselige plantedele [...] med et indhold af fri flygtig syre, beregnet som eddikesyre, på 0,5 vægtprocent eller derover. For svampe henhørende under underposition 2001 90 50 må saltindholdet endvidere ikke overstige 2,5 vægtprocent.« I henhold til artikel 3 trådte den anfægtede forordning i kraft på enogtyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 14. december 1999.

6 Det fremgår af stævningen, at den af sagsøgeren importerede svampekonserves blev tariferet i underposition 2001 90 50, før den anfægtede forordning trådte i kraft. Virkningen af den anfægtede forordning er ifølge sagsøgeren, at disse varer herefter tariferes i underposition 2003 10. Der er, stadig ifølge sagsøgeren, en betydelig toldforskel mellem disse positioner, for ikke alene er den proportionelle del af tolden højere i underposition 2003 10, men for hvert kilogram af den indførte vare, der henhører under denne position, opkræves der endvidere en tillægsafgift på omkring 2,5 ECU. Sagsøgeren har endvidere understreget, at ændringen af tariferingen har haft til følge, at de pågældende varer herefter er omfattet af en kontingentordning, hvilket i meget vidt omfang har gjort det umuligt for sagsøgeren at importere (jf. nedenfor, præmis 22).

7 Sagsøgeren har nærmere anført, at på datoen for vedtagelsen af den anfægtede forordning havde virksomheden ligesom andre erhvervsdrivende allerede indgået kontrakter med sine leverandører om levering af Agaricus-svampe konserveret i en saltlage, hvis saltindhold var højere end de tilladte grænser efter den anfægtede forordning, og at disse leveringer blev gennemført efter ikrafttrædelsen af den nævnte forordning. De indførte varer blev nemlig transporteret ad søvejen, og den gennemsnitlige transporttid var 30-40 dage, afhængig af årstiden. Sagsøgeren har endvidere, uden at blive modsagt af Kommissionen, forklaret, at virksomheden indgår årlige kontrakter med sine leverandører, hvori leveringstidspunkterne fastsættes, og mængden for den enkelte leverandør samtidig fastlægges.

Retsforhandlinger

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. marts 2000 har sagsøgeren herefter anlagt nærværende sag.

9 Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10 Ved et særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 22. juni 2000 har Kommissionen i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Den 12. september 2000 har sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 2, indgivet sine bemærkninger vedrørende denne indsigelse. Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Formalitetsindsigelsen forkastes.

— Subsidiært henskydes den til behandling i forbindelse med sagens realitet.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

12 Procesreglementets artikel 114, stk. 1, bestemmer, at Retten, såfremt en part anmoder herom, tager stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre andet bestemmes. I den foreliggende sag finder Retten på grundlag af en gennemgang af sagsakterne, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at der kan tages stilling til begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

13 Kommissionen finder, at sagsøgeren ikke kan hævde at være individuelt berørt af den anfægtede forordning i betydningen i artikel 230, stk. 4, EF. Forordningen er

en generel retsakt, der kun berører sagsøgeren i dennes objektive egenskab af importør af de pågældende varer. Sagsøgeren kan ikke gøre gældende, at der foreligger en særlig faktisk situation, der adskiller virksomheden fra alle andre.

14 Kommissionen har endvidere anført, at der ikke findes nogen fællesskabsbestemmelse, der pålægger den at tage hensyn til sagsøgerens situation og indføre en overgangsordning for varer, der er under transport. I øvrigt kunne sagsøgeren have beskyttet sine interesser, såfremt virksomheden efter anmodning havde indhentet en bindende tariferingsoplysning, på grundlag af hvilken den i medfør af artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) kunne have krævet den tidligere tarifering anvendt i en vis periode og på visse betingelser, selv om oplysningen ophører med at være gyldig, såfremt den erhvervsdrivende efter at have anmodet om den nævnte oplysning på grundlag af denne har indgået bindende og endelige leveringskontrakter. I den foreliggende sag anmodede sagsøgeren imidlertid ikke om en bindende tariferingsoplysning vedrørende de pågældende varer, mens de var under forsendelse.

15 Sagsøgeren har heroverfor anført, at principielt er en person individuelt berørt af en retsakt, hvis den pågældende før vedtagelsen af retsakten i det mindste i logisk forstand kunne være blevet identificeret som den reelle adressat for denne. Den omstændighed, at en sådan retsakt har generelt indhold, er ikke til hinder for, at den berører visse personer individuelt (Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19 og 20). Såfremt det er muligt at påvise en gruppe personer, der adskiller sig fra alle andre, og såfremt ingen andre retssubjekter senere vil kunne blive omfattet af denne gruppe efter vedtagelsen af den pågældende retsakt, berører denne retsakt individuelt alle de adressater, som hører til den således fastlagte gruppe.

16 Vedrørende toldbestemmelser har sagsøgeren anført, at når en fællesskabsretsakt om ændring af toldordningen for visse varer også berører varer, der er blevet afsendt før datoen for vedtagelsen af retsakten, men for hvilke toldformaliteterne gennemføres efter dens ikrafttrædelse, udgør gruppen af erhvervsdrivende, der

handler med disse produkter, en lukket kreds, da ingen ny erhvervsdrivende kan blive omfattet af denne gruppe efter datoen for retsaktens vedtagelse. Følgelig berører den anfægtede forordning hver af disse erhvervsdrivende individuelt.

17 For disse erhvervsdrivende kunne virkningerne af den anfægtede forordning ikke forudses på det tidspunkt, hvor de pågældende varer blev afsendt fra oprindelseslandet til Fællesskabet. Derimod ville alle andre erhvervsdrivende, som senere indførte den samme type varer, umiddelbart have været i stand til at fastslå, om varerne skulle tariferes under underposition 2001 90 50 eller under underposition 2003 10 i KN. De ville således præcist have kunnet beregne toldskyldens faktiske beløb og fastslå, om de kunne gennemføre importen inden for rammerne af kontingentordningen (jf. nedenfor, præmis 22).

18 Efter sagsøgerens opfattelse svarer den anfægtede forordnings virkninger til virkningerne af en retsakt med tilbagevirkende kraft. De faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke retsakten finder anvendelse, forelå i begge tilfælde allerede, da retsakten blev vedtaget, og omstændighederne kunne ikke længere ændres efter vedtagelsen af den anfægtede forordning. Det er klart, at en retsakt med tilbagevirkende kraft berører samtlige adressater individuelt.

19 Sagsøgeren understreger, at Kommissionens anbringende om, at den ikke havde nogen forpligtelse til at tage hensyn til situationen for importører, der allerede havde afsendt deres varer før vedtagelsen af den anfægtede forordning, er irrelevant for formalitetsspørgsmålet. Anbringendet kan alene vedrøre sagens realitet.

20 I øvrigt er Kommissionens opfattelse urigtig. Netop på grund af sin særlige situation befandt sagsøgeren sig i en særlig retlig situation, som Kommissionen burde have taget hensyn til. Sagsøgeren kunne således have en berettiget forventning om, at Kommissionen ville indsætte bestemmelser i den anfægtede

forordning med henblik på at udelukke, at den nævnte forordning fandt anvendelse på indførsler, der allerede var blevet påbegyndt før vedtagelsen af forordningen. Den omstændighed, at Kommissionen ikke tog hensyn til en sådan berettiget forventning, kan kun føre til den ene konklusion, at Kommissionen ønskede, at den anfægtede forordning også skulle have virkninger for de erhvervsdrivende, der allerede havde afsendt deres varer før vedtagelsen af forordningen. Denne konstatering har i øvrigt ingen negativ virkning med hensyn til antagelsen af nærværende søgsmål til realitetsbehandling.

21 I denne forbindelse har sagsøgeren yderligere henvist til det almindelige princip, der udtrykkeligt er fastslået i toldkodeksens artikel 12, og hvorefter ikke alene toldmyndighederne, men også Kommissionen er afskåret fra at ændre en bestemmelse om tariferingen af varer uden at give de interesserede parter mindst seks måneder til at tilpasse sig, såfremt de på grundlag af denne bestemmelse var bundet af en kontrakt om salg eller køb af de pågældende produkter. Ifølge sagsøgeren er det princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, der herved kommer til udtryk.

22 Sagsøgeren har endelig anført, at den anfægtede forordning har gjort det umuligt at gennemføre de transaktioner, som virksomheden kontraktligt er forpligtet til at foretage. Sagsøgeren har forklaret, at de mængder, kontrakterne vedrører, udgør over 4 000 tons. Indførslen af svampe henhørende under underposition 2003 10 i KN er imidlertid undergivet en kvoteordning i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 2125/95 af 6. september 1995 om åbning og forvaltning af toldkontingenter for Agaricus-svampekonserves (EFT L 212, s. 16), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2493/98 af 18. november 1998 (EFT L 309, s. 38). Ifølge disse retsakter kan der årligt importeres 22 750 tons varer med oprindelse i Kina. Efter den fordelingsordning, der er fastsat i disse forordninger, er 85% af denne mængde forbeholdt de importører, som allerede har indført disse samme kontingentbelagte produkter i årene før. Sagsøgeren hører ikke til de traditionelle importører, eftersom de varer, virksomheden indførte, før ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning blev tariferet i underposition 2001 90 50 i KN og følgelig ikke var omfattet af en kontingentordning. Som følge heraf kan sagsøgeren udelukkende få del i fordelingen af de resterende 15%, dvs. af 3 412 tons, mellem samtlige nye importører i Fællesskabet. Mængden, der skal fordeles, er derfor væsentligt mindre end den mængde, som sagsøgeren kontraktmæssigt har forpligtet sig til at importere i indeværende år.

Rettens bemærkninger

23 Med henblik på at fastslå, om sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede forordning i betydningen i artikel 230, stk. 4, EF, skal det indledningsvis konstateres, at formålet med denne forordning er at klargøre tariferingen af en bestemt type varer, idet den fastlægger afgrænsningen mellem de to positioner i KN, der før forordningens ikrafttrædelse kunne være relevante for tariferingen af denne type varer. Som sagsøgeren med rette har anført, har den anfægtede forordning til følge, at der foretages tarifering i underposition 2003 10 i KN af varer, som før ville blive tariferet i underposition 2001 90 50.

24 Den anfægtede forordning fremtræder som en almengyldig foranstaltning efter artikel 249, stk. 2, EF. Den vedrører — for at sikre en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif — en objektivt bestemt situation og har retsvirkninger for alment og abstrakt afgrænsede persongrupper, herunder importører af de i forordningen omhandlede produkter (jf. i denne retning Domstolens dom af 14.2.1985, sag 40/84, Casteels mod Kommissionen, Sml. s. 667, præmis 11, og Rettens kendelse af 29.4.1999, sag T-120/98, Alce mod Kommissionen, Sml. II, s. 1395, præmis 18).

25 Under henvisning til retspraksis, hvorefter også en almengyldig retsakt kan berøre visse erhvervsdrivende individuelt, har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at virksomheden hører til en lukket kreds af erhvervsdrivende, der specielt berøres af den anfægtede forordning, nemlig kredsen af importører, som før vedtagelsen af denne forordning havde indgået købekontrakter, som skulle opfyldes inden for forordningens gyldighedsperiode, idet bemærkes, at de produkter, som disse kontrakter vedrører, og som er omfattet af den nævnte forordning, allerede da denne blev vedtaget var under forsendelse til Fællesskabet. Da den anfægtede forordning og kontingentordningen i forordning nr. 2125/95 og nr. 2493/98 ifølge sagsøgeren har gjort det umuligt at opfylde de pågældende kontrakter, burde Kommissionen have taget hensyn til disse importørers særlige situation.

26 Det må imidlertid fastslås, at de omstændigheder, sagsøgeren således har påberåbt sig, ikke er tilstrækkelige til at individualisere virksomheden i betydningen i artikel 230, stk. 4, EF.

27 Det fremgår således af fast retspraksis vedrørende den situation, hvor en sagsøger, der hører til en lukket kreds af erhvervsdrivende, som er parter i kontrakter, hvis opfyldelse den anfægtede generelle retsakt hævdes at være til hinder for, at et søgsmål om annullation af denne retsakt kun kan admitteres, såfremt den institution, som har udstedt den anfægtede retsakt, i henhold til særlige bestemmelser var forpligtet til at tage hensyn til retsvirkningerne af den pågældende retsakt for disse erhvervsdrivendes situation (Domstolens dom af 5.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 33 og 34, og Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 67; jf. i denne retning endvidere kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 8797, præmis 46).

28 Denne retspraksis omfatter også den situation, hvor erhvervsdrivende, for hvem der indføres en kontingentordning for visse indførsler, i medfør af denne ordning ikke kan få udstedt importcertifikater (Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-100/94, Michailidis m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3115, præmis 64, med henvisning til Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477).

29 I den foreliggende sag har sagsøgeren imidlertid ikke henvist til nogen konkret bestemmelse, hvorefter Kommissionen i den anfægtede forordning var forpligtet til at tage hensyn til situationen for erhvervsdrivende såsom sagsøgeren med henblik på anvendelsen af den fælles toldtarif og den ved forordning nr. 2125/95 og nr. 2493/98 indførte kontingentordning. Sagsøgeren har i den forbindelse blot henholdt sig til det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning, som artikel 12 i toldkodeksen angives at være udtryk for.

30 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig dette almindelige princip med henblik på spørgsmålet om antagelse af nærværende søgsmål til realitetsbehandling. Således er det for det første ubestridt, at sagsøgeren ikke i nærværende sag har gjort brug af de muligheder, der tilbydes i toldkodeksens artikel 12, som ændret ved artikel 1, nr. 3, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996 (EFT 1997 L 17, s. 1), med henblik på via en bindende tariferingsoplysning i det mindste at opnå en vis beskyttelse af virksomhedens individuelle interesser. For det andet har Kommissionen ved at udskyde ikrafttrædelsen af den anfægtede forordning til enogtyvendedagen efter dens offentliggørelse både overholdt bestemmelserne i artikel 254, stk. 2, EF og taget hensyn til retspraksis, ifølge hvilken princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke kan udvides i en sådan grad, at det generelt forhindrer, at en ny ordning finder anvendelse på de fremtidige virkninger af situationer, som er opstået under den tidligere ordning (Domstolens dom af 29.6.1999, sag C-60/98, Butterfly Music, Sml. I, s. 3939, præmis 25, og den dér nævnte retspraksis).

31 For så vidt som sagsøgeren endvidere har anført, at den kreds af importører, som virksomheden tilhører, er lukket i den forstand, at ingen ny erhvervsdrivende længere kan blive omfattet af gruppen af berørte importører efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, og at Kommissionen derfor let kunne have identificeret disse importører, skal det fremhæves, at det fremgår af fast retspraksis, at muligheden for med større eller mindre bestemthed at angive antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, på ingen måde er ensbetydende med, at de skal anses for individuelt berørt af denne foranstaltning, når det er ubestridt, at foranstaltningen anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige kriterier, som er fastlagt i den pågældende retsakt (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 64, og den dér nævnte retspraksis).

32 Som det allerede er blevet anført, bestemmes det i den anfægtede forordning, at indholdet af salt i svampe henhørende under underposition 2001 90 50 i KN ikke må overstige en bestemt grænse. Forordningen finder således anvendelse på en objektivt bestemt situation og berører alene sagsøgeren i dennes objektive egenskab af importør af de således omhandlede produkter.

33 Af samme grund kan argumenterne om, at den anfægtede forordning har alvorlige økonomiske konsekvenser for sagsøgerens virksomhed, og at den har forhindret opfyldelsen af virksomhedens købekontrakter, der er indgået for lang tid, ikke tages til følge. Det fremgår således af fast retspraksis, at den omstændighed, at en generel retsakt kan have forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, som den finder anvendelse på, ikke er tilstrækkelig til at adskille dem i forhold til alle de andre berørte erhvervsdrivende, når det står fast, at retsakten anvendes på grundlag af en objektivt bestemt situation (dommen i sagen ACAV m.fl. mod Rådet, præmis 66, og den dér nævnte retspraksis).

34 Det skal vedrørende dette sidste punkt yderligere bemærkes, at den omstændighed, at sagsøgeren har indgået årlige leveringskontrakter, beror på et valg, som virksomheden har truffet på grundlag af sine egne erhvervsmæssige interesser. En kontrakt af dette indhold, der er et nødvendigt led i enhver importvirksomheds normale aktivitet, kan ikke betegnes som en særlig ret i betydningen i dommen i sagen Codorniu mod Rådet (jf. i denne retning kendelsen i sagen Michailidis m.fl. mod Kommissionen, præmis 66 og 67). Den kan derfor heller ikke individualisere sagsøgeren i forhold til den anfægtede forordning.

35 Det følger af det anførte, at den anfægtede forordning ikke kan anses for at berøre sagsøgeren individuelt. Da sagsøgeren ikke opfylder en af formalitetsbetingelserne i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, må nærværende søgsmål afvises.

36 Det bemærkes imidlertid, at selv om sagsøgeren ikke kan påstå den anfægtede forordning annulleret, bevarer virksomheden muligheden for at påberåbe sig dennes ulovlighed for de nationale domstole, som træffer afgørelse under overholdelse af artikel 234 EF (Domstolens dom af 17.11.1998, sag C-70/97 P, Kruidvat mod Kommissionen, Sml. I, s. 7183, præmis 48 og 49).

Sagens omkostninger

37 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 30. januar 2001.

H. Jung
Justitssekretær

A.W.H. Meij
Afdelingsformand